

EEN HANDLEIDING VOOR HET VANGEN VAN OCTOPUS VULGARIS.

Hoe men ook op niet vermoede plaatsen malacologische wetenswaardigheden kan ontdekken, moge het volgende aantonen:

In Reader's Digest van November 1952 is een "condensation" opgenomen van het boek "We chose the islands" door Sir Arthur Grimble. De auteur vertelt hierin hoe hij met zijn vrouw een aantal gelukkige jaren doorbracht op de Gilbert-eilanden, waar hij bij de inboorlingen blijkbaar in hoog aanzien stond. Hij beschrijft uitvoerig verschillende bij de inwoners in zwang zijnde gebruiken en staat lang stil bij de manier waarop zij inktvissen vangen.

De jacht op "Octopus vulgaris, that terror of the sea," geschiedt niet alleen om in de behoefte aan voedsel te voorzien, maar ook uit sportief oogpunt en als je 't vraagt is ieder paar kwajongens van een jaar of zeventien graag bereid om in een paar uur tijds een stuk of tien achtarmen naar de eeuwige jachtvelden te helpen.

Hun methode is even eenvoudig als doeltreffend: Het tweetal gaat bij laag water op jacht en zwemt, zoveel mogelijk met de ogen onder water, buiten langs het rif. Zodra één van hen dan een Octopus ontdekt die groot genoeg is, worden de taken verdeeld. Degeen die de eer te beurt valt om als aas dienst te doen, zuigt zijn longen vol lucht en duikt naar de hem gastvrij opwachtede vangarmen. Hij hoeft daarbij alleen maar zijn ogen te beschermen en voorlopig niets anders te doen dan te wachten totdat de Octopus hem heeft omstrengeld en naar zijn schuilplaats toegetrokken.

Op dat ogenblik komt nummer twee in actie. Hij zwemt zijn kameraad te hulp en rukt hem achteruit, waarbij beiden zich krachtig tegen het rif afzetten. Dan grijpt de "killer" de kop van het dier, rukt die achterover en doodt het door het met zijn sterke gebit een ferme knauw precies tussen de ogen toe te dienen.

Vanzelfsprekend lukte het de auteur niet om alle uitnodigingen voor de inktvissenjacht steeds maar weer af te slaan; daarmee zou hij de verdenking van lafheid op zich geladen hebben. Hij was niet zo goed of hij moest er een keer aan geloven en natuurlijk werd hem de eervolle taak van "bait" toebedeeld, terwijl een sterke, jonge Gilbertijn de rol van "killer" op zich nam.

Met de moed der wanhoop laat Grimble zich in de armen van de Octopus zakken, alleen bedacht op bescherming van zijn ogen. Zijn eigen woorden geven wellicht het best zijn ondervindingen weer: "I remember chiefly a

dreadful sliminess with a herculean power behind it. Something whipped round my left forearm and the back of my neck, binding them together. In the same flash, another something slapped itself high on my forehead and I felt it crawling down inside the back of my singlet. My impulse was to tear at it with my right hand, but that arm was pinioned to my ribs. When the swift constriction of those disgusting arms jerked my head and shoulders in toward the reef, my mind went blank of every thought save the beastliness of contact with that squat head. A mouth began to nuzzle below my throat, at the junction of the collarbones.

Then a quick, strong tug on my shoulders pulled us adrift from the reef. I gave a kick, rose to the surface and turned on my back with the brute sticking out of my chest like a tumor. My mouth was smothered by some flabby moving horror. The suckers felt like hot rings pulling at my skin. It was only two seconds, I suppose, until the attack of my deliverer but it seemed like a century of nausea."

Bij de eerste beet van zijn medewerker is het dan gebeurd en onder de toejuichingen van de andere inboorlingen strompelt Grimble het strand op. Als de jongens elkaar dan vlak boven zijn hoofd met de dode inktvis om de oren beginnen te slaan, wordt het de auteur te veel: "Then I left hurriedly for the cover of the jetty and was sick."

Toch jammer, dat Nederland wel een Octopus vulgaris, maar geen riflagunes met helder water rijk is!

- D. J. Boerman.